

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

«Η ΟΔΟΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΕΙΝΑΙ ΩΣ ΤΟ ΛΑΜΠΡΟΝ ΦΩΣ ΤΟ
ΦΕΓΓΟΝ ΕΠΙ ΜΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΜΑΛΛΟΝ, ΕΩΣΟΥ ΓΕΙΝΗ,
ΤΕΛΕΙΑ ΗΜΕΡΑ». — ΠΑΡ. δ' 18.

Τ Ο Μ Ο Σ ς'.

Η ΝΕΑ ΚΤΙΣΙΣ

"The New Creation" - Greek

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ἐκ τῆς ἐκ 768,000 ἀντιτύπων Ἀγγλικῆς ἐκδόσεως.

«Ὡστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν οὐδένα οἶδαμεν κατὰ σάρκα· εἰ δὲ
καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστόν, ἀλλὰ νῦν οὐκέτι
γινώσκομεν· ὥστε εἴ τις ἐν Χριστῷ **καινὴ κτίσις**
τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ
τὰ πάντα». — Β' Κορινθ'. ε' 16,17.

Made in U.S.A.

International Bible Students Association
Brooklyn, London, Melbourn, Cape Town,
Zurich, Madeburg, Orebo, Copenhagen,
Cluj, Warsaw

1925

ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΩΝ
 ΚΑΙ ΚΥΡΙΩ ΤΩΝ ΚΥΡΙΕΥΟΝΤΩΝ
 ΕΝ ΤΩ ΑΙΩΝΙΩ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΙ.
 ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΩΝ «ΑΓΙΩΝ» ΤΟΥ,
 ΚΑΙ ΠΑΝΤΩΝ
 «ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΝΤΙ ΤΟΠΩ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ»
 «ΤΩΝ ΟΙΚΕΙΩΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ»
 ΚΑΙ ΤΗΣ
 ΣΥΣΤΕΝΑΖΟΥΣΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ, ΚΑΙ ΣΥΝΩΔΙΝΟΥΣΗΣ,
 ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ
 ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΕΚΛΕΧΟΜΕΝΗΣ,
 ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΡΓΟΝ ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

«Τοῦ φωτίσαι πάντας τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκε-
 κρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ». «Ἐνῷ ἐπερίσσευσεν
 εἰς ἡμᾶς ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει, γνωρίσας ἡμῖν τὸ
 μυστήριον τοῦ θελήματος Αὐτοῦ, κατὰ τὴν εὐδοκίαν
 Αὐτοῦ ἣν προέθετο ἐν Αὐτῷ εἰς οἰκονομίαν τοῦ
 πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι
 τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ». — Ἐφεσίους
 γ'. 4,5,9. α'. 8-10.

"The New Creation" in Greek.

Διατήρησις πάντων τῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς συγγραφῆς.
 —1904. Β. Κ. Φ. Σ. Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.
 124 Columbia Heights, Brooklyn, N. Y., U. S. A.
Made in U. S. A.

Η ΝΕΑ ΚΤΙΣΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ.

ΠΟΛΥ ΕΚ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ παντός δούλου τοῦ Θεοῦ γίνεται ἐν τῷ σκότει—τουτ' ἔστιν, ὡς ὁ ὑφαντῆς ὥραίου τινὸς τάπητος, ἰστάμεθα ὅπισθεν βλέποντες ὀλίγον ἐκ τοῦ ἀπατελέσματος τῶν κόπων ἡμῶν, καὶ πεποιοῦτες ὅτι εἰς τὸν ἴδιον τοῦ Κυρίου καιρὸν θ' ἀκούσωμεν τὸ «εὔγε» Αὐτοῦ καὶ ἴδωμεν καρπὸν τινα. «Θέλω χορτασθῇ ἐκ τῆς θεωρίας σου, ὅταν ἐξεγερθῶ».

Οὐχ ἤτιον ὅμως, ὁ Κύριος λίαν φιланθρώπως μᾶς ἐνεθάρρυνε σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπαρροήν τοῦ Τόμου τούτου εἰς τὰς καρδίας τοῦ ἀνά τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Χαίρομεν δὲ ἀκούοντες παρὰ πολλῶν ὁμιλούντων περὶ τῶν εὐλογιῶν ἃς ἔλαβον ἐκ καλλιτέρας κατανοήσεως τῆς δικαιώσεως, τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ἐπαγγελλομένης εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Πολλοὶ ἄλλοι εἶπον ἡμῖν περὶ τῶν εὐλογιῶν ἃς ἔλαβον ἐκ τῆς Γραφικῆς συμβουλῆς τῆς διδομένης πρὸς τοὺς συζύγους καὶ τὰς συζύγους, τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα, σχετικῶς πρὸς τὰς ὁδοὺς τῆς εἰρήνης, δικαιοσύνης καὶ αὐξήσεως εἰς τὴν χάριν. Πολλοὶ ἐπίσης ἐπληροφόρησαν ἡμᾶς περὶ τῶν μεγάλων εὐλογιῶν καὶ τῆς βοηθείας σχετικῶς πρὸς τὰ καθήκοντα, προνόμια καὶ ὑποχρεώσεις τῶν Πρεσβυτέρων καὶ διακόνων, καὶ τὴν Γραφικὴν τάξιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Χαίρομεν ἐν τούτοις καὶ πεποίθαμεν ὅτι τὸ ἀγαθὸν ἔργον θέλει ἐξακολουθήσῃ ὑπὸ Θεῖαν διεύθυνσιν πρὸς ἔπαινον τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ πρὸς παρηγορίαν καὶ οἰκοδομὴν τοῦ Λαοῦ Αὐτοῦ.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἀφ' ὅτου ὁ Τόμος οὗτος ἐγράφη τὸ φῶς ἐγένετο λαμπρότερον ἀναφορικῶς πρὸς τὰς μεγάλας τοῦ Θεοῦ διαθήκας. Τώρα βλέπομεν ὅτι ἡ διαθήκη τοῦ Νόμου ἦτο προσκίασμα τῆς Καινῆς Διαθήκης (τοῦ Νόμου), ἣτις πρόκειται νὰ ἐγκαθιδρυθῇ κατὰ τὴν Δευτέραν Ἐλευσιν τοῦ Ἰησοῦ, ὑπὸ τοῦ μεγάλου Μεσίτου, Ἰησοῦ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ σώματος Αὐτοῦ — τοῦ ἀντιτύπου τοῦ Μωϋσέως, ὅστις ἔγραψεν: «Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ». Ὁ Μωϋσῆς ἦτο ἀπλοῦς τύπος τοῦ μεγάλου τούτου Προφήτου, καὶ ἡ Διαθήκη τοῦ Νόμου τὴν ὁποίαν ὁ Μωϋσῆς ἐμεσίτευσεν ἦτο ἀπλοῦς τύπος ἢ σκιᾷ τῆς μεγαλειτέρας Διαθήκης τοῦ Νόμου τοῦ Χιλιετοῦς Αἰῶνος.

Ὁ Θεὸς ἀνέστησε τὸν Ἰησοῦν, τὴν κεφαλὴν τοῦ μεγάλου τούτου Μεσίτου, πρῶτον ἡγείρεν Αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Ἐκτοτε ἀνιστᾷ τὴν

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Ἐκκλησίαν ὡς Νέαν Κτίσιν· καὶ ὅτε πάντες οἱ ἀδελφοὶ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ θὰ ἔχωσι συναχθῇ ἐκ τοῦ κόσμου διὰ τῆς γνώσεως τῆς Ἀληθείας, καὶ θὰ ἔχωσιν ἁγιασθῇ διὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ εὐρεθῇ ἄξιοι διὰ τῆς μέχρι θανάτου πιστότητος, καὶ θὰ ἔχωσι πάντες ἀναστηθῇ ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Πατρὸς ἀπὸ τὰς ἐπιγείους εἰς τὰς ἐπουρανίους συνθήκας ὡς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ μέγας ἀντιτυπικὸς Μελχισεδέκ θέλει εἶσθαι πλήρης, Ἱερεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου του—ὁ Μέγας Μεσίτης τῆς Καινῆς Διαθήκης θὰ εἶναι ἐνθρονισμένος ἐν Θεῷ δυνάμει. Τότε ἡ Καινὴ Διαθήκη θέλει τεθῇ εἰς ἐνέργειαν, ὡς ὁ Θεὸς εἶπε τῷ Ἰσραήλ· «Ἴδού, ἔρχονται ἡμέραι λέγει Κύριος, καὶ θέλω κάμει πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ πρὸς τὸν οἶκον Ἰούδα, Διαθήκην Καινὴν».

Ὁ ἀντιτυπικὸς Μεσίτης, ἀφ' οὗ θὰ ἔχη πληρώση εἰς τὴν Θεῖαν Δικαιοσύνην τελείως καὶ διὰ παντὸς τὴν ἀπολυτρωτικὴν τιμὴν διὰ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸ γένος αὐτοῦ, θὰ ἀναλάβῃ ἀπόλυτον, ἐξουσίαν, καὶ ὑπὸ τὴν Καινὴν ἐκείνην Διαθήκην, τὴν οὕτως ἐσφραγισμένην, θέλει ἀρχίσῃ τὴν εὐλογίαν καὶ ἀποκατάστασιν πάντων τῶν θελόντων καὶ εὐπειθῶν τοῦ Ἀδαμιαίου γένους. Πάντες ὅσοι θὰ ἔλθωσιν ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τὸν Κύριον, θὰ λογίζονται ὡς μέρος τοῦ ἐπιγείου σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ, ἕως ὅτου τελικῶς, κατὰ τὸ τέλος τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, πάντες οἱ ἐξασκοῦντες πίστιν καὶ ὑπακοήν, θὰ γνωρίζονται παρὰ τοῦ Κυρίου ὡς τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ. «Καθιστάμεναι τὸ σπέρμα ἐκεῖνο, πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς θέλουσιν εὐλογῆσαι ἑαυτάς».

Ἀπροσέκτως, τὸ ὄνομα Καινὴ Διαθήκη, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Χιλιετηρίδος, ἐχρησιμοποιήθη σχετικῶς πρὸς τὴν Διαθήκην ἣτις ἤδη εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν τοῦτον αἰῶνα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ Διαθήκη ἡμῶν ὡς ἔπεται, εἶναι νέα τις Διαθήκη ὑπὸ τὴν ἐννοιαν ὅτι εἶναι διάφορος ἀπὸ τὴν Ἰουδαϊκὴν Διαθήκην τοῦ Ὁροῦς Σινᾶ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ Καινὴ Διαθήκη. Ἡ Διαθήκη τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρεται ἐν τῇ Βίβλῳ ὡς «Συνθήκη ἐπὶ θυσίας». Ἡ τήρησις ἐν νῷ τῶν ζητημάτων τούτων θέλει εἶσθαι ὠφέλιμος εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Τόμου τούτου. Πᾶσαι αἱ Διαθήκαι αὗται σχετίζονται πρὸς ἀλλήλας. Πᾶσαι αὗται παριστῶντο καὶ ὑπετυποῦντο ἐν τῷ Ἀβραάμ καὶ τῇ Διαθήκῃ ἣν ὁ Θεὸς ἔκαμε μετ' αὐτοῦ. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται πνευματικὸν σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ καὶ προσομοιάζεται πρὸς τὰ ἄστρα τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ κόσμος τοῦ ἀνθρώπινου γένους, καθόσον θὰ ἔρχονται εἰς ἀρμονίαν πρὸς τὸν Θεόν, θὰ γίνωνται τὸ ἐπίγειον σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ—ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης. Τὸ Πνευματικὸν Σπέρμα θὰ εἶναι τὸ μέσον τῆς εὐλογίας τοῦ φυσικοῦ σπέρματος.

Τὸ θέμα τῆς Δικαιώσεως δὲν ἡλωιώθη ἀλλ' ἠδυνάμην καὶ διη-

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

κρινίσθη. Ἐὰν ὁ Συγγραφεὺς ἔγραφε τὸν Τόμον τοῦτον σήμερον θὰ ἔκαμνε μικράς τινας τροποποιήσεις εἰς τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, ἀλλ' ἄνευ πραγματικῆς τινὸς ἀλλαγῆς σχετικῶς πρὸς τὴν ἔννοιαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς λέξεως Δικαίωσις.

Τώρα βλέπομεν ὅτι δικαίωσις πρὸς ζωὴν εἶναι διάφορον πράγμα ἀπὸ δικαίωσιν εἰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον φιλίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀβραάμ, παραδείγματος χάριν, καὶ οἱ πιστοὶ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐδικαιώθησαν εἰς φιλίαν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὅπως κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἔχωσι κοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ προσευχῆς, κλπ., ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δικαιωθῶσι πλήρως μέχρις οὗτου τὸ αἶμα τῆς καταλλαγῆς θὰ εἶχεν χυθῆ, καὶ ἕως οὗτου θὰ εἶχε παρουσιασθῇ ἐνώπιον τῆς Θείας δικαιοσύνης, καὶ θὰ εἶχε γείνη δεκτὸν παρ' αὐτῆς, — παρὰ τοῦ Πατρὸς. Οὕτως καὶ σήμερον ὁ ἁμαρτωλὸς πλησιάζων τῷ Θεῷ, θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῇ ὁδῷ τῆς δικαιοσύσεως—ἤθελεν ἀπολαμβάνη περισσοτέρας εὐνοίας παρὰ τοῦ Θεοῦ ἢ ἐὰν ἦτο ἐστραμμένος πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

Ἄλλοτε ὠμιλήσαμεν περὶ ἁμαρτωλοῦ ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ ὡς ὄντος δεδικαιωμένου, διότι ἐπίστευεν εἰς τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Λυτρωτὴν του καὶ προῦχώρει πρὸς τὴν πλήρει ἑαυτοῦ καθιέρωσιν. Τώρα βλέπομεν, ὅτι ἐνῶ ἡ στάσις τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς ἡ τῶν Ἀρχαίων Ἀριστέων, θὰ ἠδύνατο νὰ κληθῇ «δοκιμαστικὴ δικαίωσις», δὲν ἤθελε φθάσῃ τὴν κατάστασιν τελείας, πλήρους δικαιοσύσεως ἐκ τῆς ἁμαρτίας, ἕως οὗτου ὁ ἁμαρτωλὸς θὰ εἶχε τελείως παραστήσῃ ἑαυτόν εἰς καθιέρωσιν τοῦ μεγάλου ἡμῶν Ἀρχιερέως. Ἰησοῦ, καὶ εἶχε γείνη δεκτὸς παρ' αὐτοῦ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρὸς. Τότε ὑπὸ τὸ κάλυμα τῆς ὑπολογιζομένης ἀξίας τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἁμαρτωλὸς ἤθελεν εἶσθαι δεκτὸς τῷ Πατρὶ ὑπὸ τὸν χιτῶνα ταῦ Χριστοῦ καὶ ἤθελεν κυηθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Εἶναι εὐτύχημα διὰ τὰ πλήθη ἅτινα ἤκουσαν περὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ μερικῶς ἐπίστευσαν, ὅτι ἡ στάσις των ἐνώπιον τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι ἡ τῆς πλήρους δικαιοσύσεως, ὅτι ὁ Κύριος ἀρνεῖται νὰ δικαιώσῃ αὐτοὺς τελείως, ἕως οὗτου διὰ συνθήκης θὰ ἔχωσι γείνη μαθηταί του, ἀκολουθοῦντες εἰς τὰ ἔχνη Αὐτοῦ. Τοῦτο συμβαίνει διότι δικαίωσις παρέχεται ἅπαξ εἰς ἕκαστον ἄτομον, καὶ ἐὰν τοῦτο κάμῃ κακὴν χρῆσιν τῆς δικαιοσύσεως ταύτης καὶ ἀποτύχῃ νὰ ἀπολαύσῃ αἰώνιον ζωὴν, ἤθελεν εἶσθαι εἰς χεῖρονα κατάστασιν ἢ ἐὰν οὐδέποτε εἶχε δικαιωθῇ. Ἐὰν τις δὲν εἶναι δεδικαιωμένος καὶ κεκυημένος ἐκ τοῦ πνεύματος ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, δὲν εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ μερίδιον ἐκ τῆς ἀξίας τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκ τῆς δικαιοσύσεως τὴν ὁποίαν ἡ Βασιλεία του θὰ προσφέρῃ παντὶ μέλει τῆς ἀνθρωπίνης σακογενείας—ἐκτὸς τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας — τῆς Ἐκκλησίας

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

λαμβάνουσης τὸ καλλίτερον τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔχει πεφυλαγμένον τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν—δόξαν, τιμὴν, ἀθανασίαν, τὴν Θεῖαν φύσιν.

Τοῖς πολλοῖς δὲν ἤθελε φανῇ ἄξιον λόγου τὸ νὰ ἀναφέρωμεν τὰς τοιαύτας λεπτὰς διακρίσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς δικαιώσεως· ἐν τούτοις ἡμεῖς λαβόντες τὴν εὐκρινεστέραν ταύτην ἐκτίμησιν τοῦ Θεοῦ Σχεδίου, αἰσθανόμεθα εὐχαρίστησιν νὰ μεταδώσωμεν ταύτην, πᾶσι τοῖς πεινῶσι καὶ διψῶσι τὴν δικαιοσύνην—πᾶσι τοῖς ἀπανταχοῦ Σπουδασταῖς τῶν Γραφῶν.

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἐξακολουθήσῃ εὐλογῶν τὸν Τόμον τοῦτον πρὸς τὸ καλὸν τοῦ λαοῦ του, εἶναι ἡ προσευχὴ τοῦ ἐκδότου.

Καρόλου Τ. Ρῶσσελλ

Βρουκλῖνον Ν. Υ. Ὀκτωβρου 1η 1916.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΛΕΤΗ ΠΡΩΤΗ

«ΕΝ ΑΡΧΗ»

Διαφοροί ἀρχαί. — Ἡ Γῆ ἦτο. — Δημιουργικὴ ἐβδόμης διὰ τὴν διάταξιν αὐτῆς. — Τὸ μῆκος τῶν ἐποχικῶν ἡμερῶν. — Ἡ ὑπὸ τοῦ καθ. Δάνα ἀποδοχὴ τῶν θεωριῶν τῶν μὴ ἐξηκριβωμένων ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων. — Ἡ ἐπίμονος ὑπαρξίς τῶν εἰδῶν, ἀνασκευάζει τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως. — Αἱ περιδερεαὶ τοῦ κ. Δαρβίνου. — Ἡ θεωρία τῆς Κοσμογονίας. Πιᾶται μαρτυρίαι τῶν καθηγητῶν Σίλλιμαν καὶ Δάνα. — Ἡ πρώτη Δημιουργικὴ ἐποχικὴ Ἡμέρα. — Ἡ δευτέρα τοιαύτη. — Ἡ τρίτη τοιαύτη. — Ἡ τετάρτη τοιαύτη. — Ἡ πέμπτη τοιαύτη. — Ἡ ἕκτη τοιαύτη. — Ὁ ἄνθρωπος, ὁ Κύριος τῆς γῆς, δημιουργούμενος τὴν πρωίαν τῆς ἐβδόμης ἐποχῆς. — Σύνοψις ἐκ τῆς «Συμφωνίας γεωλογίας καὶ ἱστορίας» ὑπὸ τοῦ κ. Δάουδον. Ἡ Ἑβδόμη ἐποχικὴ Ἡμέρα τῆς Δημιουργικῆς ἐβδομάδος. — Τὸ μῆκος αὐτῆς. — Ἡ ἀνάπανσις αὐτῆς. — Ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἀποτελέσμα ταύτης. — Τὸ μέγα Ἰωδιλαῖον Οὐράνιον καὶ ἐπίγειον, προωρισμένον διὰ τὸ τέλος ταύτης. 1.

ΜΕΛΕΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ ΝΕΑ ΚΤΙΣΙΣ

Ἡ Νέα Κτίσις κεχωρισμένη καὶ διακεκριμένη ἐκ παδῶν τῶν ἄλλων. — Διατὶ αὕτη ἐκλέγεται ἐκ μέθου τῆς ἀνθρωπίνης κτίσεως μᾶλλον ἢ ἐκ τοῦ μέθου τῶν ἄλλων. — Ὁ σκοπὸς τῆς ἐκλογῆς αὐτῆς. — Παροῦσαι καὶ μέλλονσαι ἀποδοχαί. Πῶς ἀποκνεῖται καὶ γεννᾶται εἰς τὴν Νέαν φύσιν. — Ἡ ὅτεν ὀχέσις πάντων τῶν μελῶν αὐτῆς πρὸς ἄλληλα, καὶ πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν αὐτῶν, Κεφαλὴν καὶ Νυμφίον. — Ἀνάπτυξις καὶ δοκιμασία τῶν μελῶν. — Ἡ ἕκτη ἢ Πνευματικὴ αἰσθησις τῆς Νέας Κτίσεως διὰ τὴν κατανόησιν τῶν πνευματικῶν. — Διὰ ποίου ὀνόματος ἡ νέα κτίσις δέον νὰ εἶναι γνωστὴ, διὰ νὰ εἶναι πιστὴ πρὸς τὴν Κεφαλὴν, καὶ μὴ κεχωρισμένη ἐξ οἰουδῆποτε ἐκ τῶν ἀδελφῶν; . . . 44.

ΜΕΛΕΤΗ ΤΡΙΤΗ

Ἡ ΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Μόνον οἱ «καλούμενοι» εἶναι ἐκλέξιμοι. — Πότε ἡ κλήσις αὕτη διὰ τὴν «μεγάλην ταύτην ὁωτηρίαν» ἤρξατο. — Κλήσις πρὸς μετάνοιαν, δὲν εἶναι κλήσις διὰ τὴν Θεῖαν φύσιν. —

Ἡ Ἰουδαϊκὴ κληδοῖς. — Ἡ Εὐαγγελικὴ κληδοῖς. — Διατι οὐχὶ πολλοὶ «μεγάλοι», «δοφτοί», ἢ «ἰσχυροὶ» καλοῦνται. — Ἡ ἐξ ὑψώσεως εἶναι τὸ θραβεῖον τῆς ἀληθοῦς ταπεινοφροσύνης. Ὁ χαρακτήρ εἶναι ὅρος τῆς κληδέως. — Ὁ κόσμος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Χιλιετηρίδος δὲν θὰ καλεῖται, ἀλλὰ θὰ διατάσσεται. — Ὁ χρόνος τῆς Εὐαγγελ. κληδέως περιωρισμένος. Ἡ Νέα Κτίσις καλουμένη ἢ ἐλκνυμένη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς. — Ὁ Χριστὸς Σοφία ἡμῶν. — Ὁ Χριστὸς δικαίωσις ἡμῶν. — Πραγματικὴ καὶ ὑπολογιστικὴ δικαίωσις διαφέρουσαι. — Ἡ Νέα Κτίσις ἔχει ἀνάγκην δικαιοδέως; — Ἡ Βάσις τῆς δικαιοδέως. — Ἡ δικαίωσις τῶν Ἀρχαίων Ἀριστέων διάφορος τῆς ἰδικῆς μας. — Ἡ δικαίωσις τοῦ Χιλιετοῦς Αἰῶνος. Ὁ Χριστὸς ἐγένετο εἰς ἡμᾶς ἁγιασμὸς. — Ἀγιασμὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Δύο διακεκριμέναι ἀφιερώσεις εἰς τοὺς Λευιτικοὺς τύπους. — Δὲν εἶχον κληρονομίαν ἐν τῇ γῇ. — Ἡ μεγάλη Ὁμὰς. — Ἀγιασμὸς ἐκ δύο μερῶν. — Τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου. — Τὸ μέρος τοῦ Θεοῦ. Ἡ πείρα διαφέρει ἀναλόγως πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν. Ἀγιασμὸς δὲν σημαίνει τελειότητα ἢ δυγκίνησιν. — «Ὁ ἰώμενος πάσας τὰς νόδους σου». — Ἡ ἀναγκαιότης τοῦ θρόνου τῆς Χάριτος. — Πῶς ἡ δικαίωσις εἰδέσχεται ἐντὸς τοῦ ἁγιασμοῦ. Ἡ ὥστηρία ἢ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἐκκλησίας... ..68.

ΜΕΛΕΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ ΝΕΑ ΚΤΙΣΙΣ ΠΡΟΚΑΘΩΡΙΣΜΕΝΗ

Γενικὴ ἄποψις τῆς ἐκλογῆς. — Ἡ ὁρθὴ σκέψις. — Οὐδεμία ἀδικία εἰς τοὺς μὴ ἐκλεγέντας. — Διαφορὰ μεταξὺ «κλητῶν καὶ ἐκλεκτῶν». — «Υπάρχει ἁμαρτία πρὸς θάνατον». «Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος». — Ἡ μεγάλη Ὁμὰς. — Οἱ χιτῶνες αὐτῶν λευκαινόμενοι εἰς τὸ αἶμα τοῦ Ἀρνίου. — Ἡ ἐκλεκτὴ ἄμπελος καὶ τὰ κλήματα αὐτῆς. — Διάφοροι ἐκλογαὶ ἐν τῷ παρελθόντι. — Οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἦτο αἰώνιος. — Ὁ Ἰακώβ καὶ ὁ Ἡσαΐ τύποι. — «Τὸν Ἰακώβ ἠγάπησα.» — «Τὸν Ἡσαΐ ἐμίσησα». Ὁ Φαραώ. — Δι' αὐτὸ τοῦτο δὲ ἐξήγειρα». — Ὁ Θεὸς οὐδέποτε παραβιάζει τὴν θέλησιν. — Ὁ Φαραώ δὲν ἐξαιρεῖται τοῦ κανόνος τούτου. — «Ὁ Θεὸς ἐδκλήρυνε τὴν καρδίαν τοῦ Φαραώ.» — Τὸ ἔθνος τοῦ Ἰσραὴλ ἐκλεγόμενον. — Ὅποια λοιπὸν ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Ἰουδαίου; Πολλὴ κατὰ πάντα τρόπον.» — Ἡ ἐκλεκτὴ νέα κτίσις. — Σημασία τῆς «Χάριτος». Μία εἰκὼν τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ Βασιλέως. — «Προωρίσθησαν ὅπως γείνων ὁμοιοῦς τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ.» — «Κεκλημένοι κατὰ τὴν πρόθεσιν Αὐτοῦ.» — Ἰδιότητες καὶ χαρακτηριστικὰ τῶν καλουμένων. — «Ἐὰν ὁ Θεὸς εἴνοι ὑπὲρ ἡμῶν». — Παράφρασις τοῦ ἐπιχειρήματος

στ

τοῦ Ἀποστόλου. — Τὴν κλῆσιν ἡμῶν καὶ ἐκλογὴν θεδαίαν ποιεῖσθαι. — Τὸ δαδῖον. — «Τρέχω πρὸς τὸν σκοπόν». — «Γνωρίζοντες τὴν ἐκλογὴν ὅας παρὰ Θεοῦ.» .. 143.

ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΠΤΗ

Η ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Οἱ «ζῶντες λίθοι» διὰ τὸν πνευματικὸν ναόν. — Ἡ κατ' ὄνομα, ἀντιθετος τῆς πραγματικῆς νέας κτίσεως. — Τὸ «μυστήριον τοῦ Θεοῦ» καὶ τὸ «μυστήριον τῆς ἀνομίας». — Ἡ διοργάνωσις τοῦ μεγάλου ἀντιχριστοῦ. — Αἱ Γραφαὶ ἀξιαι ἐμπιστοσύνης. — Ἐλευθερία ἐπιτρεπομένη εἰς τὸν κόσμον καὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν. — Τάξις ἐκ τῆς οὐγκύσεως. — «Ἐν τῷ ὀρισμένῳ καιρῷ». — «Τὰ τέλη τῶν αἰώνων.» — Ἡ ἄμπελος τῆς φντείας τοῦ Πατρὸς. — Οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι τοῦ Ἀρνίου. — Ὁ Παῦλος διάδοχος τοῦ Ἰούδα. — Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀποστόλων περιορίσθη εἰς δώδεκα. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἀποστόλων. — Οἱ Ἀπόστολοι, ἰσχυροὶ χαρακτῆρες. — Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος «κατ' οὐδὺν ὑπελείφθη» τῶν πρωτίτων Ἀποστόλων. — Οἱ δώδεκα ἦσαν ἐμπνευσμένοι. — Θεία ἐπίβλεψις εἰς τὰ γεγραμμένα τῶν Ἀποστόλων. — «Ἐπὶ τῆς πέτρας ταύτης οἰκοδομησάμεν τὴν Ἐκκλησίαν.» — Ἀρμονία τῶν Εὐαγγελίων. — Κλεῖδες ἐξουσίας. — Τὸ ἀλάνθαστον τῶν ἀποστόλων. — Ἀντιορήσεις ἐξεταζόμεναι. — «Εἷς ἐστὶν ἡμῶν ὁ Καθηγητής». — Ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία εἶναι «τὸ ποίμνιον τοῦ Θεοῦ.» Ἀπόστολοι, Προφῆται, εὐαγγελισταί, διδάσκαλοι. — Ἡ ὑπὸ τοῦ Κυρίου διοργάνωσις τῆς νέας κτίσεως ἀπολύτως πλήρης. — Αὐτὸς εἶναι ἐπίσης ὁ Ἐπιτηρητής αὐτῆς. — Τὰ χαρίσματα τοῦ πνεύματος ἔπαυσαν, ὅταν ἔπαυσεν ἡ ἀνάγκη αὐτῶν. — Ἐνότης τῆς «ἅπαξ παραδοθείσης πίστεως τοῖς ἀγίοις». — Ἐνῶσις δυνάμεως ἀντιχριστιανικῆς. Ἐπίσκοποι, πρεσβύτεροι, διάκονοι. — Ἡ ἀληθὴς σημασία τοῦ «Προφήτου». — Ἡ ταπεινοφροδύνη οὐδαιώδης πρὸς κατοχὴν τῆς θέσεως τοῦ πρεσβυτέρου. — Ἀλλαι ἀναγκαῖαι ιδιότητες. — Διάκονοι, λειτουργοὶ ὑπηρεταί. — Διδάσκαλοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. — Πολλοὶ πρέπει νὰ εἶναι ἱκανοὶ ὅπως διδάσκωσιν. — «Μὴ γίνεσθε πολλοὶ διδάσκαλοι, ἀδελφοί». — «Δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ ὁᾶς διδάσκη τις». — «Ὁ καθηγὼν καὶ ὁ καθηγούμενος». — Ἡ δικαιοδοσία τῆς γυναικὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. — Αἱ γυναῖκες ὡς οὐνεργάται. Ἄς καλύπτεται. .. 173.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΚΤΗ

ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΕΝ ΤΗ ΝΕΑ ΚΤΙΣΕΙ

Σημασία τῆς χειροτονίας. — Μόνον οἱ δώδεκα κατέχονσι πλη-

ζ

G

ρεξουνδιότητα. — «Κληρικοί» καὶ «λαϊκοί». Ἐκλέγειν πρεσβυτέρους. καὶ διακόνους. — Χειροτονία πρεσβυτέρων ἐν πάσῃ ἐκκλησίᾳ. — Τίνες δύνανται νὰ ἐκλεγῶσι πρεσβύτεροι καὶ πῶς. — Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάρχη πλειονοψηφία. — Διάφοροι διακονίαι. — Ἑμψόθος διακονία; — Πειθαρχία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. — Λεγανθασμένοι προδοκλήσεις πρὸς κήρυξιν τοῦ Εὐαγγελίου. — «Νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους. — Δὲν πρέπει πάντες νὰ συμβουλεύωσιν. — Ἡ δημοσία ἐπίπληξις δέον νὰ γίνεται ὀπανίως. — Ὁρᾶτε μὴ τις κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδῶ. — Προτροπὴ πρὸς ἀγάπην. «Ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐπιδυναγωγὴ ἡμῶν». — Ποικιλία καὶ χαρακτήρ τῶν συναθροίσεων. — Αἱ διδασκαλίαι εἶνε ἀκόμῃ ἀναγκαῖαι. — Εὐκαιρίαι δι' ἐρωτήσεις. — Ποῖαι συναθροίσεις εἶναι ὠφέλιμοι. — «Ἐκάστος ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ νοὶ πληροφορεῖσθω. — Κηδεῖται. — Δέκατα, ἔρανοι, φιλάνθρωπικαὶ τελεταί. 248.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Ἡ παράδοξις νόμου τινος συνεπάγεται ἰκανότητα πρὸς τήρησιν τοῦ νόμου τούτου. — Ὁ Θεῖος Νόμος, ὡς ἀρχικῶς ἐγράφη. — Νόμος πρὸς ζῶν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δοθῇ εἰς τὸ πεπτωκὸς γένος. — Ἡ ἀπολύτρωσις ὄχι ἐκ τοῦ νόμου, ἀλλὰ διὰ χάριτος. — Ἡ διαθήκη τοῦ νόμου ἐκπληρουμένη, καὶ ἡ καινὴ διαθήκη σφραγιζομένη διὰ τῆς μιᾶς θυσίας τοῦ Χριστοῦ. — Ὁ Σιναϊτικὸς νόμος μόνον διὰ τὸν σαρκικὸν Ἰσραήλ. — Ὁ νόμος τῆς καινῆς διαθήκης. — Ἡ ἐντολὴ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀναπτύσσονται οἱ ἅγιοι. — Ἡ Νέα Κτίσις κεχωρισμένη καὶ διακεκριμένη ἐν τε τῇ Θεῷ ὀχέσει καὶ διαθήκῃ. — Προοδευτικὴ ἐκτίμησις τοῦ τελείου νόμου. — Τρέχειν πρὸς τὸν ὁκοπόν, καὶ ἴστασθαι σταθερῶς ἐπ' αὐτοῦ. — Ὁ Χρυσόυς κανὼν. — Ὁ τέλειος νόμος τῆς ἐλευρίας. 324.

ΜΕΛΕΤΗ ΟΓΔΩΗ

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ Ἡ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Ἡ μεταβολὴ τῆς Θείας πολιτείας ὡς πρὸς τὸν κόσμον χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. — Τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων ἐν ταῖς Συναγωγαῖς, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, δὲν ἐπικυροῖ τὸ Ἰουδαϊκὸν Σάββατον ὡς ἰσχύον ἐπὶ τῆς Νέας Κτίσεως. — Τὸ οἰκοδόμημα ἐν τῷ ὁποίῳ κυρττεται τις τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἐπηρεάζει τὸ κήρυγμα. — Οὔτε ἡμέρα. — Ἀρχὴ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ὡς Σάββατον τῶν Χριστιανῶν. — Ἡ τήρησις τῆς περὶ πολὺ πρὸ τῆς Βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου. — Σχεδὸν πασαι αἱ ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου ἐγένοντο κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν. — Ἡ γε-

η

Η

νική τήρησις τῆς πρώτης ἡμέρας ὡς Σάββατον προήρχετο ἐξ εὐγνωμοσύνης. — Ἐν τούτοις δὲν ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἡ Γαλλία καὶ ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ. — Τὸ Σάββατον τοῦ Ἰσραήλ ἦτο τυπικόν. — Πότε ἤρχισε καὶ πῶς ἐξακολουθεῖ τὸ Σάββατον τῆς Νέας Κτίσεως. 354.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΝΝΑΤΗ

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Ἰεχωβά ὁ μέγας κριτὴς τοῦ Σύμπαντος. — Πᾶσαι αἱ εὐλογίαι, αἱ εὐνοιαί, κλπ. προέρχονται ἐκ τοῦ Ἰεχωβά, διὰ τοῦ Υἱοῦ. — Ἡ νέα Κτίσις συμμέτοχος καὶ συγκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ. — Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. — Ἡ πρὸς καταδίκην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κρίσις τοῦ Πατρὸς, ἐξεφράσθη ἤδη. — Ἡ κρίσις κατὰ τὴν Χιλιετηρίδα θέλει εἶσθαι κρίσις ἐλέους καὶ βοηθείας. — Ἡ τελικὴ ἐκτελεστικὴ κρίσις, θέλει εἶσθαι δικαιοσύνη ἄνευ ἐλέους. — Κρίσις τῆς Νέας Κτίσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος. — Ἡ Νέα Κτίσις κρινομένη ὑπὸ τοῦ τελείου νόμου τῆς ἀγάπης. — Ἡ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπίβλεψις τῆς ἐνδόξου Κεφαλῆς. — Τῷ αὐτῷ μέτρῳ ὃ μετρεῖτε ἀντιμετροῦνθήσεται ὑμῖν. — Πρέπει νὰ κρίνωμεν ἑαυτοὺς ἀρμοδίως. — «Ὁ κρίνων με, ὁ Κύριος ἐστίν». — Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ κρίνῃ ὑποθέσεις τινάς. — «Ἐὰν ἁμαρτήσῃ, εἰς θεὸν ὁ ἀδελφός σου». — «Συγχωρεῖτε ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ». — Ἀδικήματα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. — Πάντες παρασπνόμεθα τῷ θήματι τοῦ Χριστοῦ. 369.

ΜΕΛΕΤΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Τὸ Βάπτισμα κατὰ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα. — Ἀνάδοχο ἐν τῷ Βαπτίσματι. — Τελεταὶ τοῦ Βαπτίσματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. — Ὁ Νηπιοβαπτισμὸς, διατὶ εἰσῆχθη — Γραφικαὶ μαρτυρίαι περὶ τοῦ Βαπτίσματος. — Δοξασία τῆς ἐκκλησίας τῶν «Μαθητῶν». — Δοξασία τῆς τῶν Βαπτιστῶν. — Ἡ ἀληθὴς δοξασία. — Βάπτισμα εἰς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ. — «Ἡμεῖς πάντες διὰ τοῦ ἐνὸς Πνεύματος ἐβαπτίσθημεν εἰς ἓν Σῶμα». — Τὸ διὰ πυρὸς Βάπτισμα. — Τὸ συμβολικὸν ἐν ὕδατι Βάπτισμα. — Εἶναι ἀναγκαῖον τὸ συμβολικὸν Βάπτισμα; — Τὸ προσῆκον σύμβολον. — Ποῖος δύναται νὰ τελέσῃ τοῦτο. — Ἡ διατύπωσις τῶν λόγων. — Ἐπανάληψις τοῦ συμβόλου. — «Βαπτίζομενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. 394.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Ὁ ζυγὸς τῆς Αἰγύπτου καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀπελευθέρωσις, ἐν τύ-
θ

πω καὶ ἀντιτύπω. — «Ἡ Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων». — «Εἰς ἄρτος, ἐν δῶμα οἱ πολλοὶ ἐσμέν». — Ἡ ἀνάμνησις εἶναι εἰδέναι ἀναγκαία. — Τίνες δύνανται νὰ τελέσωσι τοῦτο. — Τίνες δύνανται νὰ ὑπηρετήσωσιν. — Διάταξις ὑπηρεσίας. — Περικοπαὶ ἐκ τῆς Ἐγκυκοπαιδείας τοῦ Μάκλιντοκ καὶ Στρόγκ 428.

ΜΕΛΕΤΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΣΥΖΥΓΙΚΑ ΚΑΙ ἌΛΛΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Διάφοροι ὑποχρεώσεις τοῦ νέου κτίσματος. — Πάντες εἰς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. — Σύμμικτος ἐπικοινωνία οὐδαμοῦ ὑπαινιδομένη. — Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ἐν τῇ Θεῇ διαταξεί. — Ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία τοῦ ἀνδρός, οὐχὶ τυραννικὴ. — Ὁ γάμος τῆς Νέας Κτίσεως. — Συμβουλαιὶ πρὸς τὰ νέα κτίσματα, ἐν ταῖς διαφόροις συνθήκαις τῆς συζυγικῆς ἐνώσεως. — Ἐν περιπτώσει χωρισμοῦ. — Συνειδήσις, ἡ τελικὴ δοκιμασία. Εἰνοῦχοι, παρθενοὶ, ἄγαμοι. — «Μόνον ἐν Κυρίῳ». — Εὐθύναι τῶν γονέων. 453.

ΜΕΛΕΤΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ ΓΟΝΕΩΝ

Μεγάλαι ὑποχρεώσεις συνδέονται πρὸς τὴν ἐξάσκησιν τῶν παραγωγικῶν δυναμεων. — Προγενέθλιος ἐπιτροπή. — «Ἐκπαίδευε τὸ τέκνον σου, θυμῶνως μὲ τὴν ὁδὸν ἣν δέον νὰ λάβῃ». — Ἡ ἐπίδρασις τῶν Κυριακῶν σχολείων. — Ἡ πίστις τῶν τέκνων. — Ἡ δύναμις τῆς υποβολῆς ἐν τῇ διαπαιδαγωγικῇ τῶν. — Τὰ τέκνα ἡμῶν ἐν τῷ καιρῷ τῆς θλίψεως. — Κατάλληλοι καὶ ἀκατάλληλοι διασκεδάσεις. — Ὁ γάμος τῶν τέκνων τῶν νέων κτισμάτων. 485.

ΜΕΛΕΤΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΓΗ·Γ·ΝΟΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ.

«Προνοεῖτε τὰ καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων.» — «Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε. — «Δανεῖζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες». — Ἡ Χριστιανικὴ ἀποφροσύνη. — «Μὴ μεριμνᾶτε διὰ τὴν αὔριον». — «Ὁ σκοπὸς μου εἶνε ὁ Χριστὸς καὶ μόνον ὁ Χριστός». — «Εἰκοπώτερον ἐστὶ κάμνλον διὰ τρυπήματος ραφίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.» — Ἀσφάλεια, Ὁργανώσεις, πρὸς ἀλληλοδοθήθειαν, κλπ. — Εὐσυνειδήτος πολυπραγμοσύνη. — Εὐλογεῖν τὸν Θεὸν καὶ καταρᾶσθαι τοὺς ἀνθρώπους. — Κοινωνικαὶ ὑποχρεώσεις. — «Τοὺς πάντας τιμᾶτε». — Πρέπει ἡ νέα κτίσις νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς δημοσίους ἐκλογάς; — Τὸ νέον κτίσμα καὶ αἱ ἠθικαὶ μεταρρυθμίσεις. — Ἐνδύεσθαι πολυ-

τελεῖς ἀμφιέσεις — Ἄς ἀναμένωμεν τὸν καλλωπιζόμενον τῆς
«δόξης, τιμῆς καὶ ἀθανασίας... .. 529.

ΜΕΛΕΤΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

«Ὁ Παλαιὸς ἄνθρωπος». — Ὁ κόσμος, ὡς ἐχθρὸς τῆς νέας
κτίσεως. — Ὁ μέγας Ἀντίδικος. — Ἦτο ψεύδτης καὶ ἀν-
θρωποκτόνος ἐξ ἀρχῆς. — Οἱ πονηροὶ δυνεταῖροι τοῦ Σα-
τανᾶ. — Λεγεῶνες δαιμόνων. — Πῶς τὸ πρῶτον ψεῦδος τοῦ
Σατανᾶ διαγωνίσθη. — Χριστιανικὴ ἐπιστήμη καὶ θεοσοφία.
«Δὲν παλαίωμεν (μόνον) πρὸς δάρκα καὶ αἷμα». — Ἡ δια-
κονία τῆς πονηρίας. — Αἱ ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου περιπλο-
καί. — «Ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως δώδει τὸν κάμνοντα». — «Ἐάν
ὁ Σατανᾶς ἐκβάλῃ τὸν Σατανᾶν ἡ Βασιλεία αὐτοῦ διηρέθη.»
Ἠγάπησας δικαιοσύνην. — Ἐμίσησας ἀνομίαν. — Μαρκον
ιδτ' 9-20. — Ἡ κατ' ὄνομα ἐκκλησία, ἀντίδικος τῆς νέας
κτίσεως. — Ἡ πανοπλία τοῦ Θεοῦ. 565.

ΜΕΛΕΤΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Οἱ πρῶτοι καρποὶ τοῦ πνεύματος. — Αἱ ἀληθεῖς ἐλπίδες, ἀντί-
θετοι πρὸς τὰς ψευδεῖς ἐλπίδας. — Ἡ ἐλπίς ἡμῶν. — Ὁ
λησθὴς ἐν τῷ Παραδείσῳ. — Ἡ ἔνθερμος ἐπιθυμία τοῦ Παύ-
λου. — «Ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία» καὶ ἡ «ἐξ οὐρανοῦ ἡμῶν
οἰκία». — Ἡ δοκνὴ τῆς μεταμορφώσεως. — «Ὁ πρωτότο-
κος ἐκ τῶν νεκρῶν». — Αἱ παροῦσαι χαραὶ τῆς νέας κτίσε-
ως. — «Αἰτεῖτε καὶ λήψετε, ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ἡ πεπλη-
ρωμένη». — Ἡ πίστις, καρπὸς τοῦ πνεύματος, καὶ μέρος τῆς
κληρονομίας τῆς Νέας Κτίσεως. 625.

ΜΕΛΕΤΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Ὁ ὀφθαλμὸς καὶ τὸ οὖς τῆς πίστεως δεόν νὰ διαπαιδαγωγηθῶσιν,
ἵνα ἐκτιμῶσι τὰ πνευματικὰ μετὰ σαφηνείας. — «Καθὼς πάντες
ἐν τῷ Ἀδάμ ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ πάντες ἐν τῷ Χριστῷ
ζωοποιηθήσονται». — Ἡ μετὰ ταῦτα ἀνάστασις πρὸς ζώην.
Ἀνάστασις. — Στάσις καὶ πάλιν ἐκ νέου, ἀνάστασις. — Οὐ-
χὶ κρίσις, ἡ δοκιμασία διὰ τὰ προγενόμενα ἁμαρτήματα,
ἀλλ' ἑτέρα δοκιμασία πρὸς ζώην. — Οἱ καταξιωθέντες τυ-
χεῖν ἀναστάσεως. — Ποινὰ διὰ τὰς ἁμαρτίας τῆς παρούσης.
ζωῆς. — Τινῶν ἀνθρώπων, αἱ ἁμαρτίαι προάγουσιν εἰς κρί-
σιν». — Οὕτως εἶναι ἡ (κυρία) ἀνάστασις τῶν (εἰδικῶν)
νεκρῶν. — «Οὔπω ἐφανερώθη, τὶ ἐδόμεθα». — «Ὅμοιοι αὐ-
τῷ ἐδόμεθα... .. 658.

ια

K